

Пісні
Володимира
Івасюка

Я піду в далекі гори

Я піду в далекі гори
У вечірнюю годину,
І попрошу вітру зворів
Щоб не спав, не спав до днини.
Щоб летів на вільних крилах
У широкі полонини,
І приніс до ранку квіти,
Що так люблять очі сині.

Мила моя, люба моя.
Квіте, ясен-цвіт
Я несу в очах до тебе
Весь блакитний світ.
Я несу в устах цілунки.
Радісні пісні.
А в руках несу я ласку
Й квіти весняні.

Не ховайся сивий вітре.
Бо знайду тебе я всюди.
Білі квіти, ніжні квіти
Все одно моїми будуть.
Перейду я бистрі ріки
І піднімусь аж за хмари.
Всі шляхи мені покажуть
Твою вроду, твої чари.

1968

вірш: Володимир Івасюк

День без тебе

День без тебе, день без сонця,
День без вітру, — день
День без тебе чорна нічка,
Довга мжичка, — день

Прийди весняною грозою,
Сипни на серце яблунь цвіт
Я марю і я сню тобою
Моя пюбов, мій білий світ.

Прийди і сонцем усміхнися,
Радіти й плакати звели.
Копи дороги вже зійшлися
Мостів до щастя не папи.

вірш: Ростислав Братунь

Я — твоє крило

Зірки на снігу, зірки на снігу,
Веселі зірки новорічного свята.
Зірки на снігу, зірки на снігу,
І ми у Карпатах, у синіх Карпатах.

Я — твоє крило,
Ти — моє крило, —
Щастя більшого не треба.
Полетімо в ніч,
В неповторну ніч,
І крильми торкнемось неба.

Зірки на вінках, вінки на воді,
Вінки на воді в синю ніч на Купала.
Зірки на вінках, зірки на воді,
І ще одна впала, на щастя нам впала.

Зірки відгорять, погаснуть зірки,
Та в серці не згасне їх полум'я вічне,
Бо з нами та ніч, бо з нами та ніч,
Та ніч на Купала, та ніч новорічна.

1972

вірш: Роман Кудлик

Відлуння твоїх кроків

Твої кроки мій забрали спокій,
Ти від мене йдеш у осінню ніч.
Я у мріях біля тебе збоку,
Віями торкаюсь пліч.

І плине час білим птахом
В чисту голубінь,
Чому це нас роз'єднала
Тиха далечінь.
Скажи, чому на моїх вустах
Є тінь журби?
Луну одну залишив для мене ти.

Те відлуння в моє серце б'ється
І воно спішить за ним у світ.
Стихнуть кроки, та не стихне серце
Жде тебе з далеких літ.

1969

вірш: Володимир Вознюк

Тільки раз цвіте любов

Поглянь, — усе навколо зацвіло,
Ясна вода і сонце золоте.
Цвітуть гаї, цвіте густе зело, —
Чому ж любов так довго не цвіте?

В ріку перероста дзвінкий ручай,
Журбою розквіта гірка печаль,
А ранок сонцем кожен день цвіте для нас,
І лиш любов цвіте один-єдиний раз.

Стрімка ріка загубиться в морях,
Журбу розвіють радощі весни.
Минеться все, але любов моя
Не зронить квіту навіть восени.

вірш: Богдан Стельмах

Червона рута

Ти признайся мені,
Звідки в тебе ті чари,
Я без тебе всі дні
У попоні печалі.
Може, десь у пісах
Ти чар-зіппя шукала,
Сонце-руту знайшла
І мене зчарувапа?

Червону руту
Не шукай вечорами, —
Ти у мене єдина,
Тільки ти, повір.
Бо твоя врода, —
То є чистая вода,
То є бистрая вода
З синіх гір.

Бачу я тебе в снах,
У дібровах зелених
По забутих стежках
Ти приходиш до мене.
І не треба нести
Мені квітку надії,
Бо давно уже ти
Увійшла в мої мрії.

1970

вірш: Володимир Івасюк

Чебреці

Тихим смутком цвітуть лугові криниці,
А навколо, як море гаряче, —
Чебреці, чебреці,
Запашні чебреці
Квіти наших чекань і побачень.

Усміхалися нам, як живі промінці,
У задумливі ночі й світання
Чебреці, чебреці.
Чарівні чебреці,
Квіти нашого щастя й кохання.

Як росинка, сльоза на смаглявій щоці.
Зникли в куряві дальні дороги.
Чебреці, чебреці,
Молоді чебреці,
Квіти першого болю й тривоги.

Все. як сон, і літа, й лугові криниці.
І любов'ю захмелені руки, —
Чебреці, чебреці,
Запашні чебреці.
Квіти нашого смутку й розлуки.

вірш: Дмитро Луценко

У допі своя весна

Ти вернешся колись в той перший
день,
Ти вернешся і все згадаєш знов.
Я хочу, щоб збулись слова пісень,
Я хочу, щоб збулась любов.

У тебе любов — одна.
У мене любов — одна.
Крізь роки веде вона
У той найперший день.

У щастя — своя струна,
У долі своя весна.
Хай буде завжди вона
В полоні у пісень.

Сім кроків до весни — та знову сніг,
Той ніжний білий сніг — вінчає нас.
Я хочу, щоб збулись зимові сни,
Я хочу, щоб любов збулась.

Нехай іще зима — та все одно
Я двері відчиню своїй весні.
І щастя прилетить в моє вікно
І сонце принесе мені.

вірш: Юрій Рибчинський

Балада про дві скрипки

Ой зробив хлопчина та й дві красні скрипки
Поділив на двоє снів своїх красу.
Що перша скрипка — біпа лебідка,
А друга скрипка — вечірній сум.

Закохались в нього дві сестри весною,
Одна — як та нічка, друга — мов той день,
Перша просила грати сумної,
Друга хотіла веселих пісень.

Одна сміялась,
Плакала друга.
Гей, поєднались
Радість і туга.
Гей, поєднались
В очах дівчини,
Як у двох скрипках
Ночі і днини.

А як розійшлися ті пісні луною,
Він замовкві скрипки сестрам двом віддав.
Кожна дівчина стала вербою,
Легінь між ними явором став.

Залишив на світі дві самотні скрипки,
Залишив на світі снів своїх красу.
Що перша скрипка — біпа лебідка,
А друга скрипка — вечірній сум.

Одна сміється,
І плаче друга,
Гей, поєднались
Радість і туга.
Гей, поєднались в очах дівчини,
Як у двох скрипках
Ночі і днини.

1971

вірш: Василь Марсюк

Водограй

Котить хвилі наш Черемош.
А куди не знає.
Поміж гори в світ широкий
Тече не вертає

Ми зустрінемося з тобою
Біля водограю.
І попросим його щиро
Хай він нам заграє.

Ой водо-водо грай.
Грай для нас грай
Танок свій жвавий
Ти не зупиняй.

За красну пісню на всі голоси
Що хочеш водограю, попроси
Струни дає тобі кожна весна.
Дзвінкість дарує їм осінь ясна
І ми заграєм на струнах твоїх —
Хай розіллють вони радісний сміх.

Подивись як сіру скелю
Б'є вода іскриста
Ти зроби мені з тих крапель
Зоряне намисто.
Краще я зберу джерела
Й з них зроблю цимбали,
Щоб тобі дівчино мила,
Вони красно грали

1969

вірш: Володимир Івасюк

Пісня буде поміж нас

Пролягла дорога від твоїх воріт
До моїх воріт, як струна
То ж чому згубився твій самотній слід?
Знаєш ти одна, ти одна.

Зимна осінь ще той слід листям не накрила,
Бо до тебе на весні я повернусь мила.
Твої руки я візьму знову в свої руки
Й не розквітне поміж нас
Жовтий квіт розпуки.

Не ховай очей блакитний промінь,
Заспівай мені в останній раз.
Пісню ту візьму собі на спомин,
Пісня буде поміж нас.

Бо твій голос, бо твій голос щедра повінь,
Я, мов колос, зелен колос нею повен.
Жовтий лист паде, і виросте зелений,
А ти в пісні будеш завжди біля мене.

Як зйдуть сніги із гір потоками,
Ой глибокими, на весні,
Забринить дорога та неспокоєм
В далині мені, в далині.

1971

вірш: Володимир Івасюк

Колискова для Оксаночки

Вітер вже нахмурич чорні брови,
Сад затих до ранку, присмирнів.
Під крилом блакитної любові
Спи, дитя, в діброві снів.

Приспів:

Люлі, ластівко, люлі, радосте,
Срібний мій дзвіночку.
Хай твоя весна і в житті, і в снах
Продзвенить струмочком.

Всюди спокій, радіо замовкло,
Птиці снують про небо у гнізді.
Зорі вкрили саявом, наче шовком,
Золоту твою постіль.

Приспів.

1965

вірш: Володимир Івасюк

Жовтий лист

Скоро вечір...

Одинокий лист, гнаний вітром, пролітає повз мене.

Він більше сюди не повернеться.

Не повернусь, мабуть, і я, бо навіщо?

Моє кохання — як той жовтий лист.

Він може впасти тільки до твоїх ніг...

Не знаю я, чи знов сюди прийду,

Та залишаю замість себе

Ті квіти, що знайшла в саду

Для тебе, для тебе я.

А, може, завтра ти пройдеш ось тут,

Де вітер пелюстки колише.

Та знай, я щастя своє тут

Лишила, лишила я.

Можливо, завтра ти пройдеш біля місця наших зустрічей.

Можливо, побачиш мій останній дарунок нашому коханню.

І якщо вітер не розвіє ті квіти,

Не чіпай їх — вони мертві.

Нехай вони лежать,

Викликаючи хвилинки суму у закоханих, що проходять поруч...

Не знаю я, чи знов сюди прийду,

Та залишаю замість себе

Ті квіти, що знайшла в саду

Для тебе, для тебе я.

А може, завтра ти пройдеш ось тут,

Де вітер пелюстки колише.

Та знай, я щастя своє тут

Лишила, лишила я.

1967-1968

вірш: Володимир Івасюк

Ласкаво просимо

Прийздіть, просим ласкаво, гея-гей!
Друзі з Києва, Полтави, гея-гей!
Край зелений, його люди —
Всі чекають з сонцем в грудях
На гостей!

Приспів:

У нас зелені буки
Звели до сонця руки.
Ми — Довбуша онуки,
Й за неньку стала нам весна.
Гей-гей, за сині гори,
Гей-гей, понад простори
Лети у світ широкий,
До друзів, пісне голосна!

Прийздіть з Москви, Рязані, гея-гей!
Друзі дорогі, кохані, гея-гей!
Край зелений, його люди —
Всі чекають з сонцем в грудях
На гостей!

Приспів.

В наших горах спів лунає, гея-гей!
То щасливе серце грає, гея-гей!
Дзвінким хором стоголосим
Щиру пісню ми підносим
Для гостей!

Приспів.

вірш: Володимир Івасюк

Мандрівний музика

Привіт дорогам в ріднім краю
Й небу, що кличе нас в зореліт,
Шелесту лісу, шепоту моря,
Людам і птахам — щирий привіт.

Приспів:

Груди відкриті, очі в блакиті,
Звуків у серці — цілий океан, —
Всі вони, наче ягоди з грона,
Линуть весільно на мій нотний стан.

Я — мандрівний музика, друзі,
Славлю кохання, сонце, весну.
І чи я в щасті, і чи я в тузі,
З струн моїх лине спів вдалину.

Приспів.

вірш: Володимир Івасюк

Моя пісня

Коли поїдеш, любий друже,
Із краю гір, шовкових трав,
Візьми з собою мою пісню —
Я в неї щастя наспівав.
І де б не був ти, пісня стане
Повік подругою тобі:
У радості осяє ніжно,
Розрадить в горі і журбі.

Приспів:

Від пісні квітнуть у житті
Троянди білі і рожеві,
І мрії про красу й любов,
Як сонечко в ясному небі.
Як сонечко в ясному небі.

І ти згадаєш світлу юність
Серед Карпатських синіх гір,
І буде вічна наша дружба,
Мов сяйво вечорових зір.
Коли поїдеш, любий друже,
Із краю гір, шовкових трав,
Візьми з собою мою пісню —
Я в неї щастя наспівав.

Приспів.

вірш: Володимир Івасюк

Наче зграї птиць

Наче зграї птиць, роки ідуть —
Я спішу за ними в дальню путь.
Хочу я повік струмком гірським
Злитись з морем пломінким.
Хочу я повік струмком гірським
Злитись з морем пломінким.

Бо те море — диво на землі —
Колихає білі кораблі,
В мужнім голосі його сія
Юність і любов моя.
В мужнім голосі його сія
Юність і любов моя.

Хочеться, аби морська блакить
Проливалась в серце кожну мить
І щоб був щасливий кожен день
Для моїх дзвінких пісень.
І щоб був щасливий кожен день
Для моїх дзвінких пісень.

1972

вірш: Володимир Івасюк

Кораблі, кораблі

Як почую твій голос в своїх думках,
Моє серце в небо лине, наче срібний птах,
І несе мене у південний край,
Де пливуть в імлі білі кораблі.

Приспів:

Кораблі, кораблі в золотистій імлі,
Ви у долю мою, як в легенду ввійшли.
Ви повік принесли у кохання і сни
Дивний клекіт весни, кораблі.

На морськiм узбережжі, гулкім, сія твоя
постать —
Синій профіль... І без тебе я, і без тебе я —
Корабель із мрій, що наснився давно,
Колихавсь між хвиль і пірнув на дно.

Приспів.

вірш: Володимир Івасюк

Там, за горою, за крем'яною

Там за горою, за крем'яною
Стоїть калина над рікою,
А біля неї дівчина жде —
Чомусь коханий не йде, не йде.

Приспів:

А швидка річка шумить, хлюпоче,
Шалений біг спинить не хоче.
І дивиться дівчина в воду —
Мабуть, боїться коханий броду.

Там за горою, за крем'яною
Ступає легінь вбрід рікою.
Стихають хвилі, прудкі і злі,
І сяє щастя по всій землі.

Приспів:

А синя річка лише хлюпоче,
Ввібравши зорі в свої очі.
І місяць пригорнув калину —
Любов не знає повік зупину.

вірш: Володимир Івасюк

Фантазія травневих ночей

У ночі травневі наснилась мені
Моя добра зірка,
І світ весь засяяв, і стало в душі
Так радісно, так зірно.
Здається, ввійшов в мої дні весняні
Бентежний неспокій.
І всюди святково на рідній землі
Дзвенять мої кроки.

Приспів:

Мабуть, в житті призначено
Шукати всім зорю ясну
Й нести її в очах і снах
В свою завітну далину.

Минають роки і зростають в мені
І радість, і муки...
Піднімусь угору і зірку візьму
Схвильовано в руки.
Мов долю жадану, її понесу
У дім свій зелений —
Хай щедро осяє всі думи мої
І щастя пісенне.

Приспів.

вірш: Володимир Івасюк